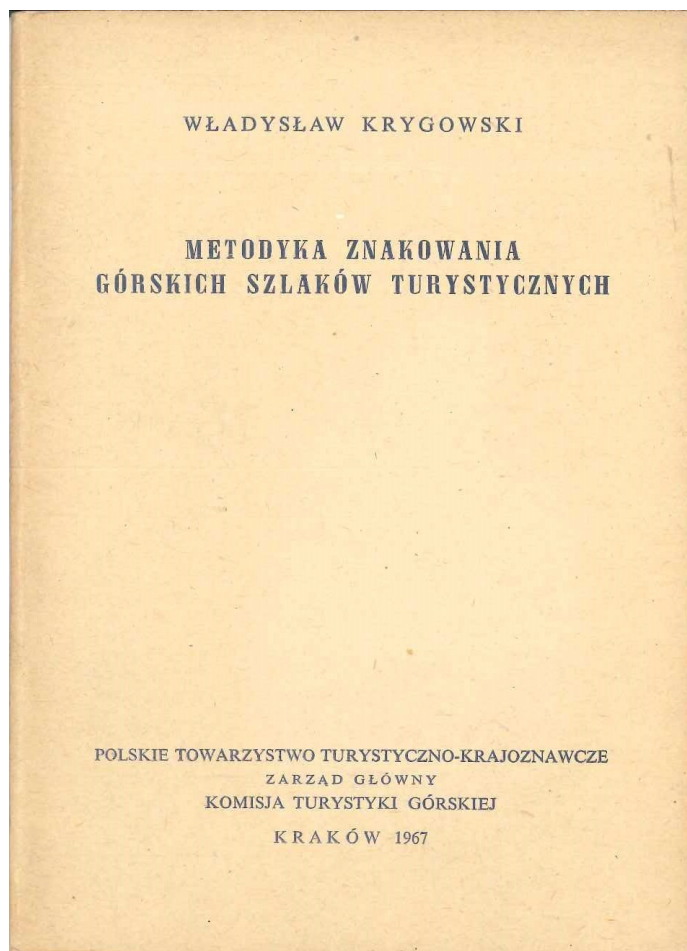

Skarby z Pracowni (26)

Metodyka znakowania górskich szlaków turystycznych

Opracowana przez Władysława Krygowskiego „Metodyka znakowania górskich szlaków turystycznych” wydana przez Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze Zarząd Główny Komisję Turystyki Górskiej w 1967 roku jest Zeszytem 10 materiałów szkoleniowych KTG.

W tej 60-stronicowej pozycji zawarto informacje niezbędne dla każdego znakarza. Są tu opisane cele znakowania, dzieje i rozwój szlaków znakowanych oraz główne przymioty znakarza.

Dzięki doświadczeniu wytrawnych znakarzy osoby kandydujące do tego miana dowiadują się m. in.: jak wytyczyć przebieg nowego szlaku by był on dobry dla turysty zarówno do podejścia jak i zejścia, by był widokowy, i oczywiście zapewniał maksymalne bezpieczeństwo wędrującym po nim osobom. W kolejnych częściach publikacji omówiono najczęstsze błędy popełniane przez znakarzy oraz opisano szczególne wskazówki przy trasowaniu nowego szlaku jak i szlaku odnawianego. Wartościowe okazują się opisy jak znakować na polanach, w lesie, na drogach, na skałach, w miejscowościach czy w terenie o słabym zagospodarowaniu. Nie jest to wcale takie proste ani oczywiste.

Dalej przedstawiono materiały pomocnicze służące do oznakowania tras w miejscach trudnych. Są to tablice, drogowskazy i strzałki. Znakarz bowiem musi wiedzieć gdzie może umieścić tablice z opisem a gdzie strzałkę kierunkową i w jaki to ma uczynić sposób.

W drugiej części publikacji zamieszczono „Instrukcję znakowania górskich szlaków turystycznych” opracowaną przez Komisję Turystyki Górskiej Zarządu Głównego PTTK. Tutaj zawarto już bardzo szczegółowe informacje bez znajomości których nawet najlepiej wyznaczony szlak turystyczny mógłby nie spełniać swojej funkcji. Znakarz zanim umoczy pędzel w farbie musi wiedzieć gdzie może dany znak namalować. Musi wiedzieć jak się zachować malując szlak w pobliżu np. granicy państwowej, jakie zezwolenia powinien uzyskać w terenie miejskim czy leśnym, a jak ustalić przebieg szlaku na terenach prywatnych.

Musi też wiedzieć jakie wymiary mają poszczególne rodzaje znaków, w jakich miejscach je umieszczać np. na skrzyżowaniach ulic czy dróg, a wreszcie jakie powinien posiadać z sobą wyposażenie; jakich używać farb, jakich pędzli itp. Znakarz również musi wiedzieć jak należy oznakować trasy narciarskie, gdyż w okresie zimowym zwykle znakowanie na niewiele się przyda. Często opady śniegu są tak duże, że aby narciarz dostrzegł przebieg szlaku potrzebne są kilkumetrowe tyczki. Dlatego na szlakach zimowych stosuje się znakowanie według instrukcji opracowanej przez Komisję Turystyki Narciarskiej. Głównym elementem różniącym je od oznakowań szlaków letnich jest fakt, że tło znaku zimowego jest koloru pomarańczowego a nie białego.

W tej niewielkiej książeczce zawarto także regulamin pracy społecznych opiekunów szlaków turystycznych, którzy czuwali nad właściwym stanem szlaku. Ze względu na zamieszkanie w bliskości przebiegu danego szlaku, mogli oni dość regularnie przeglądać stan oznakowania i informować o konieczności podjęcia większych prac odnowieniowych.

Krzysztof Tęcza